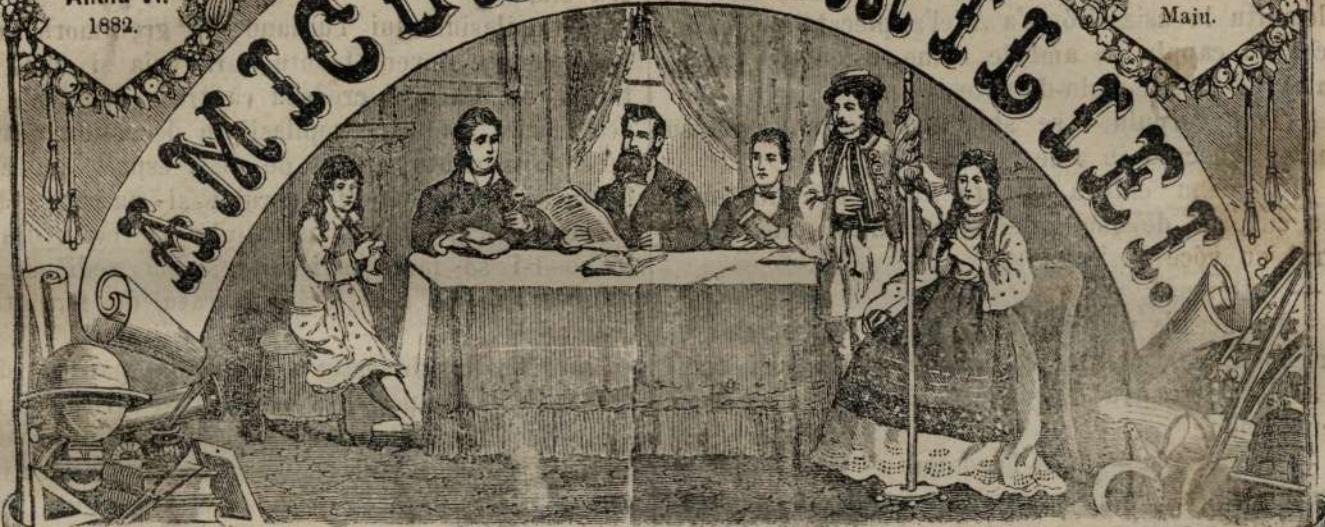

NR. 9.
Anulu VI.
1882.

Gher'l'a
1/13
Maiu.

AMICULU FAMILIEI

Apare in 1/13 si 15-27 diua a fie-carei lune. Pretiulu de prenumeratiune pre unu anu e 5 fl., pre unu semestru 2 fl. 50 cr., pentru România si Tierile latine pre unu anu 13 franci — lei noi, pre unu semestru 7 franci — lei noi.

Dei nefericiți.

— Novela originală. —

(Urmare)

Trecură septemani, trecură luni, amorul în anima lui Turdanu și a Adelei se desvoltă în deplină sa potere. Amendoi luptău lupte crâncene cu elu, dar' elu nu numai ca nu cedă, ci, din contra, câscigă din ce în ce mai mare teren. Ce n'ar fi datu Turdannu se audia în viézia depre aceste buse de coralu, cavitile: „te iubescu!“ Dar' potea elu tentă se abata de pre calea detorintiei pre o femeia că și Adel'a?

Nar' fí fostu acésta atâta, că-si a o luá depre acelu pedestalu, pre care o pusè adoratiunea să si unde a vedé pre o femeia cadea atâtu de bine animei lui? Nu, si de o sută de ori nu!... Acésta femeia potea se móra, remanendu fidela jurnalului seu de credintia chiaru si pâna la cunvente, dar' se se dejosésca — nu, si éra nu.

Turdanu nu indrasniá se amentésca înaintea ei nice macaru cu unu cuventu ace'a, ce se petreceá în anima lui; ér' ea tremurá, că dinsulu i va observá amorul neiertatul si o va judecă de femeia usioră. Sémтиá, ca fora de amorul lui are se móra; dar' acest'a nu-lu potea avé decâtul pe cont'a stimei lui, fără de care éra nu potea trai.

Ce dí grósnică! Ce dí nefericita a fostu ace'a, candu a facutu excursiune pe Dealulu-Svabiloru!

Dar' ce folosiáu tóte reservele si temerile aceste, candu animele sburáu catra-olalta? Candu ochii pre lângă tóta grigi'a, în mominte nepazite, totusi se intélniu si spuneau mai multu, decâtul

câtu indrasniáu ei se cugete? Cându manele date pentru bineventare tremurău intr'o-lalta si faceau se se cutremure ei în totu corpulu? Ei sciáu, de si nu diceau unu cuventu, ca se iubescu nemarginitu si cu unu anorū mai tare decâtul tóta poterea loru morală de a resistá.

Intr'o dí spre séra Turdanu facù, că de altădata, vedint'a s'a familiei Kropp. Din intemplare în atecamera nu gasí pre nimene, că se-lu anuncia. Statù câteva minute cugetându-se, ca se intre séu ba. Din salonu se audiá pianulu. Jocatóri'a, judecându din joculu ei, trebuiá se fia sub impresiunea unei cumplite suferintie sufletesci, că-ci tonurile produse de dens'a esprimáu atâta dorere, atâtu amoru, o desperatiune atâtu de nemarginita, încât ascultatoriului fara voia i se implura ochii de lacremi. Acestoru tonuri dureróse urmără apoi altele de totu contrarie, care pre ascultatoriul lu implura cu gróza. I se pareá că tóte furiile au intratu în pianu si acolo se luptă pe viézia pe mórte. Pianulu plângeá, suspiná, gemeá, bubuiá, tuná; pare ca audi tiépetele sfasietorie pâna la osu, strigatele si urletele de desperatiune ale celor osen-diti la munc'a de veci. De odata totulu se fini cu o cumplita disarmonia, că si cum s'ar' fí ruptu tóte strunele de-odata. Chaosulu de tonuri resună încă câtu-va tempu, apoi pieri unu tonu dupa altulu, cum se rupu un'a dupa alt'a legaturele animei moribundului cu acésta lume, lasându unu

echo durerosu in anim'a lui Turdanu. Se facu tacere mormentală. Dinsulu intră in salonu anuntiandu-si venirea prin ciocnirea indatinata, la carea inse nu respunsè nimenea. Ce vediu, 'lu facu se stee că inlemnit la usia. Dómn'a Adel'a, plecata pe pianu, jacea cu capulu pe ambele mâne asiediate preste olalta pe tienutoriulu-de-note.

Totu corpulu i se sbuciumá de unu plânsu amaru innecatu in sine.

Turdanu câteva minute nu pătu dice nici unu cuventu de emotiune, — se intari inse si o agrai cu vóce nesigura;

— Domna!

La acésta vóce atâtu de binecunoscuta, ea trezari, apoi 'si-atinse cu batist'a de câteva-ori ochii si se intórse catra Turdanu, salutandu-lu cu vóce tremurândă.

— Buna sér'a — d-le Turdanu. — Ce bine ati facutu, ca ati venitu se me cercetati in singuritatea mea; poftim, ocupati locu! — si arata spre unu bratiariu. Ea se apropiá cu pasi nesiguri de divanu si cadiu mai multu decât se lasă in elu.

Urmă o tacere torturatória.

Amendoi suferiáu nespusu si se siliáu a-si câscigá moderatiune.

Adel'a intrerup è ântâin tacerea dicându cu o vóce, in care se tradá emotiunea animei s'ale torturate:

— Credi, d-le Turdanu in ursita?

— Credu, domna; a mea este că se suferu ce n'a mai suferit omu si se moru fora de a spune ôre-candu cuiv'a caus'a nemarginitelor mele suferintie.

Faci'a ei deveni livida, 'si inchise ochii, si era că mórta. Turdanu era aprope se se arunce la petioarele ei si se-i strige cu vócea unui desperat: „Te adoru, moru pentru tine femeia fara parechia! Dî, că me iubesci si eu moru fericiu!“

Sfortiându-se preste mesura i succesi a se retiené. Sarí din bratiariu si se indepartă la un'a dintre ferestrelle cu flori, că se-si ascundie emotiuea estraordinaria.

Multu tempu nu dísera nici unulu vre-unu cuventu. Intrarea servitórei in salonu i scapă in fine din acésta situatiune torturatória.

Turdanu vediendu suferintiale femeiei adorate si semtiendu, că are mare lipsa de repausu, dupa o emotiune atâtu de consumatória, si ea si elu, se folosi de prim'a ocasiune cuvenintioasa, se recomandă si se dusè acasa.

Trecu ráteva septemani dela acésta scena si Adel'a nu vediù pre Turdanu la ei.

I pareá bine, că nu vine, că-cí cum ar' fi potutu cautá ea in ochii lui dupa cele intemperate la altim'a loru convenire.

Caus'a inse, pentru care Turdanu nu veniá, nu erá delicateția de-a nu o aduce in confusiune, ci o impregiurare fórtă trista si durerósa pentru elu.

Copilasiulu lui Turdanu era greu morbosu. — La inceputu deveni tacutu, fara voia si fórtă iritatiblu. — Parintii credeau că trece prin un'a din acele crise, la cari copilasii in decursulu desvoltării loru suntu atâtu de desu espusí, nu atrbuiá ceva gravitate lucrului si nu nici chiamara medicu. — Dar' micutiului morbosu, din ce in ce i-i se faceá mai reu; slabia vediendu cu ochii si de cu séra era torturatu de ferbintiele seci.

Medicul chiamatu asecurà pre parentii desperati că nu e pericolu; dar' facia-i seriósa si meditatória i-i dă vorbele de mintiuna. Dinsulu veniá la dì si câte de trei ori se-si védia de micutiulu pacientu, ce'a ce faceá că se se marésca inca ingri-girea parentiloru pentru viéti'a scumpului micutiu; si dênsii nu se îndepartau nici pe unu minutu de lângă patulu morbosului.

Ce dorere cumplita pentru bietii parenti a vedé pre uniculu loru fiu préda unora suferintie ucigatórie si a nu-i poté ajutá! — A vedé frumosii sei ochisiori, cari de altadata li surideau de departe, si prin cari că prin nisce ferestuice pri-via dejă intilegint'a la fia-care vorba a loru, deschisi intr'o mesura inspaimentatória si a uneori sub influența parosismului invertindu-se că si cum ar' urmarí un'a fantoma! — pre facia lui ange-reasca si de altadata suridetória convulsiunile unei doreri cumplite! — guriti'a, care sciá se ingâne atâtea cuvinte, intr'unu tonu asié de dragalasiu, contrasa dorerosu! — manutiale, cari de altadata nu incetau diu'a intréga de a pune si luá câte cev'a, acum că mórte culcate de-a-lungulu trup-siorului secu, — pieptufulu redicându si apesându-se cu greu că si cum ar' jacea pe elu o greutate enórmă!

Ah! cei ce n'ati statu nici odata la patulu de agonía alu micutiloru vostri, nu sciti ce este adeverat'a dorere!

A opt'a dì demanétia, dupa unu somnu la vedere liniscitu, se tredi micutiulu, privi in giuru de sine, 'si recunoscù parentii, le surisè dar' nu voiosu că de altadata, ei tristu, dorerosu, că si celu ce-si iá remasu bunu. Facu semnu eu manutiale catra tata-seu, se-lu redice. Aceasta, dupace 'lu infasiurá bine in vest'minte, 'lu luá in bracia si se preamblă cu elu de cătev'a ori prin chilia dându-i cele mai dulci numiri si vorbindu-i despre jocurile loru predilekte. Copilasiulu era liniscitu, dar' nu diceá nimicu. De-oata sémti Turdanu, că manutiale incopiate de grumazii lui i aluneca de pre umeri si caputiulu radimatul de a-lu lui i

se lasă greu pre umeru. Prindiendu copilasiulu cu mân'a cea libera subsuóra 'lu departă pucinu de catra sine si i priví in facia. Vediendu ochisiorii copilasiului intorsi in susu si intiepeniti sém̄ti o recéla că a ferului in anima, scóse unu sbiaretu că acel'a alu leului ranitu, sari la patu si-si puse copilulu pe perini. Guriti'a acestui'a se mai contrasè odata nespusu de dorerosu, că si cum ar' voși se plângă, suspinà inca odata si — Turdanu nu mai avea fiin.

Dinsulu cadiù că lovitu de fulgeru intr'unu bratiariu. Stefani'a lesinà, servitòiale cari alergara la strigatulu lui Turdanu, scósera tiépete sfasietorie. Betranii, cari siedeá chiar' la dejunu, audiendu tiépetele si gâcindu, ce s'a intemplatu, grabirà cu ochii scaldati in lacrime. Tóta cas'a se implù de plânsete si vaiete. Numai trei erá tacuti.

Copilasiulu, care se dusè se inmultiésca numerulu angeriloru in ceriu, femei'a lesinata, si ace-tu barbatu, care se uitá neclatitu la unu punctu inaintea s'a fără că se vèdia cev'a.

Copilasiulu se ingropà. Cându audì Turdanu bulgàrii sunandu pre cosciugulu, care inchideá trup-siorulu atât de desmierdatu de densulu, credea că norii groși, cari planau de-a-supr'a loru, se rupu eu totii sî-lu nabusieseu; ochii i se intunecara si numai cu sfortiare estraordinaria i succesè a remané pe petioare. Stefani'a fù departata dela grópa mai multu mórtă decâtua viia inainte de a se incepe astrucarea.

Sositu acasa Turdanu se inchisè in chili'a s'a, lasându pre soci'a s'a in grigi'a betraniloru si nu se aretă pâna a dôu'a di la amédiadi.

Patru, cinci dile nu mancă si nu vorbi mai nemicu, siedeá totu inchisu in chili'a s'a, préda unei desperatiuni ne-mai-pomenite.

A une-ori i se pareá că aude dulcea vóce a micuțilui, de alta-data, că ese de dupa cutare dulapu, séu baga caputiulu in chilia si ride din anima asupr'a surprinderiloru ast'feliu causate tane-seu.

Turdanu inchidea ochii că se fia insielatiunea si mai completa; — sub durat'a acestei'a nu sém̄ti celu pucinu ace'a dorere cumplita, ce-lu rodeá la anima. Dar' acestoru visuri maiestrute urmá realitatea amara, inesorabila. Cum e atunci 'lu apucá desperatiunea, mintea i se intunecá si erumpé in recriminatiuni contr'a provedintiei.

— Pentru ce mi l'ai datu, Dómne! — eschiamá uitându-si de sine — candu eu in nefericirea mea casnica nu l'am dorita? Eu nu l'am salutatu cu bucuria, candu a venit: pentru ce ai lasatu se-mi fia atât de scumpu, atât de dragu si se-mi vedu tóta mangaierea si sperantia venitoriului in elu? — Si déca ai lasatu se-mi fia tóte acestea, pentru ce, oh Dómne pentru ce mi l'ai luatu? — Ace'a ce provedintia da altora dreptu mangaiere in necasurile vietiei, pentru mine se preface in blastemu. Eu moru prin iubirea aelor'a, pre cari î-i iubescu si cari me iubescu.

Tréci o septemana dela mórtea copilasiului si Turdanu nu esise de-acasa. — Oficiulu nici nu-i venia in minte. Pe densulu nu mai erá facia de omu; durerea si desperatiunea, cari î-i torturá anim'a, 'lu consumáu.

Betranii vediendu-lu in acésta stare si temendu-se de ceva nefericire noua 'lu mangaiáu si indemnáu se ésa 'ntre ómeni si se se distraha. Turdanu nu voiá; i erá urit u de lume si de ómeni. In urma totusiu se plecà insistintie loru necurate si 'ntr'o séra esf de-acasa.

(Va urmá.)

G. SACLESIANU.

Repriviri.

Dragi frumseti ce 'n alte dile cu-alu vost' farmecu fora nume
Me potea-ti se me totu duceti pân' la-o margine de lume —
Astadi trece for' se bagu séma printre voi cu pasi grabiti
Că si und'a visatòria printre tiermurii 'nverditi.

O! atunci ce-adi'-mi-vedu ochii mi formám numai 'n gândire
Si me transportam in ceriuri de-o poetica sém̄fre,
Lumea 'ntréga-mi erá 'nchisa intre muri cu porti de focu 'n
Sí-alergám in veci prin trens'a fora stare, fora locu.

Adi natur'a 'ntréga-mi tinde a ei farmecu si placere,
Muntii, vaile si codrii — dulce 'mbata-a mea vedere,
Lumea-mi e nemarginita — si pierdutu in alu ei crângu
Nu sciu cum asia mi vine se-mi sfarmu sinulu si se plângu;

Adi aievea siedu pre tiermulu unui rîu cu dulci murmur
Si-ascultu cântulu pasarelei ce se pierde prin padure —
Vedu cu ochii mei cum ceriulu varsa lacrime pre flori
Si la tóte-acestea farmeci remanu tristu si gânditoriu.

Atunci déca-unu radin din luna óre-cum se 'nfurisiá,
Preste sănt'a monastire si 'n ferestra-mi se-asiediá
Că-unu copilu naivu-adese sariam chiar' din ascernutu
Si surdalnicu si ferice alergám că se-lu sarutu.

Adi adese nóptea 'ntréga lun'a-mi stă la capatiiu,
Povestindu-mi lucruri scumpe din dragi dile aurii —
Si povescile-i pre frunte-mi sternescu numai nice dungi
Si din sinu-mi fora voia si ieu sboru suspinuri lungi.

Dragi frumseti ce 'n alte dile cu-a vost' farmecu fora nume
Me poteati se me totu duceti pân' la-o margine de lume.
Astadi trece for' se bagu séma printre voi cu pasi grabiti
Că si und'a visatòria printre tiermurii 'nverditi.

O! 'n viétia nece-unu farmecu nu-ti mai pare pretiuitu
Déca sórtea te desparte de-o fientia ce-ai iubit;
Preste câmpii-acestei lume cu-a ei codrii 'nfloritori
Treci că-o anima sdrobita — rece si nesemîtoriu.

Pre-o stâncă ce-si inaltia printre munti vîrvulu spre ceriuri
In revarsulu demanetiei — a naturei dragi misteriuri
Le admiru — si ascultu cum cânta de en dragu pasera 'u crângu
Si vai! nu sciu de ce-mi vine se-mi sfarmu sénulu si se plângu.

Dragi frumseti ce 'n alte dile cu-alu vost' farmecu fora nume
Me poteati se me totu duce-ti pân' la-o margine de lume —
Astadi trece for' se bagu séma — printre voi cu pasi grabiti
Că si-o und'a visatòrie printre tiermuri inverditi.

Aprilu 1882.

V. B. MUNTEENESCU.

R E S B U N A R E A.

— Drama originală în 5 acte. —

ACTULU II.

SCEN'A II.

(Urmare.)

Fretwel:

Asié dara voiști că femeile se nu invetie nimicu, că-ci si fora invetiatura domnile s'ale prea bine 'si potu impletii acestu rol.

Elen'a:

Ba din contra de feliu nu și-lu voru poté impletii, de nu voru invetiá.

Fretwel:

Dómna me faceti se me rusinezu, dicându că nu intielegu.

Elen'a:

E lucru fórte usiora de priceputu, eu vréu se invetie femeile incâtu se intréca pre barbati pe terenulu sciintialor, dar' numai pentru ace'a, că se pôta fi socie fidele, mame bune, cetatiene brave, că-ci acést'a este missiunea loru, missiune săntă si totu-odata grea.

Fretwel:

Dómna ve admiru modesti'a in pretensiuni. Oh! candu se-ar' cugetă tóte femeile asia, barbatii ar' fi cei mai fericiti.

Elen'a:

Asié ar' trebui se se cugete, dar' dorere nu cuneta tóte asié. Cele mai multe puçinu se occupa cu copii loru, si cu multu mai puçinu cu soțiulu loru, — copii si-i lasa chiar' dupa placul emancipatorilor pe manele doicei, care nici-odata nu pôte supleni pe aderat'a mama; si de caletorescu pentru plăceri, venitorii, calaritu, baluri, petreceri si altele de acestea, — puçinu le pasa ce se va intemplă in acestu tempu la cas'a loru, economi'a o duce bucatarés'a, care nu prea crutia spesele, de aci urmăza multe, fórte multe, caru nu vréu se le numescu, dar' caru nu credu se le placa nici chiar' insusi emancipatorilor.

Fretwel:

Dómna, vorbesci că unu angeru, — ómenii ar' trebui se tî se inchine.

Elen'a:

Vorbescu că o femeia conscia de missiunea ce are, si sciu că advocați'a, prefectori'a, pretori'a suntu contra naturei femeilor, si de o mfsa de ori contra destinațiunei si scopului ce are ea de impletită că soția si că mama. O femeia déca va fi mama, nu-si va poté lăsa copii si se mérge cu lunile prin comisii si esecutii, si si de-ar' merge dorulu si grigia o ar' omor!

Fretwel:

Dar' de si sum combatutu fórte gratiosu, totusi nu credu că dómnu'a se voiésca ignorant'i'a si sclavagiu'l secșului ce adoramu, eu atâtă mai vîrtoșu ca cultur'a tóte aceste noue barbatilor nî le imputa.

Elen'a:

Ace'a nu o voiescu, eu vréu că femeia se fia liberă că o fintia cu ratiune si vointia, voi se fia luminata cu sciintia si nobilitata prin morală, ca numai asié 'si va poté impletii cu succesu cea mai santa a s'a missiune care este, a dă lui Domnedieu crestini pîi, patriei cetatiene bravi si natuinei fii devotati.

Fretwel:

Lasatî-me se nu ve admiru numai gratiile esteriorului, ci pe lângă aceste si gratiile spiritului; — me sém̄ti prea mândru, invinsu de unu adversariu atâtă de rapitoriu!

Elen'a:

(la o parte) Cucezatoriul! (tare) Nu me dubitezu domnulu meu, — sun secu, ca sciti cumea omulu fara Domnedieu nu e crestinu, fara patria nu e cetatianu, si fara natuine nu e omu, fara limba e dobitocu, că-ci natuine fara limba nationale e unu cuventu desiertu. Éca intreit'a missiune si sublima a femeiei. Éca pentru ce volu eu se invetie dêns'a. Si ace'a femeia care 'si va impletii cu acuratetă acestu rol va merită cea mai frumosă rola din lume. Ea insasi va fi una carte, care singara va fi in stare de-a ferici ómenimea.

Fretwel:

Dómnu'a mea, câscigandu o victoria stralucita asupra mea, iertatîme se dicu, ca m'ati intarit fórte multu in credinti'a mea si in opinionea ce aperu: — unu talentu că alu dómnei e pecatu se fia nabușită cu o activitate asia de angusta că si care î-i da strinsulu cercu alu familiei, talentulu dómnei e chematu si ar' fi demnus se conduca o tiéra, unu statu, mai multu o lume.

Elen'a:

Nerușnatulu! (tare) M'asiu sém̄ti de totu mândra candu mi-asiu conduce cas'a cum se cade si fara scandare.

Fretwel:

E prea puçinu pentru dómnu'a. Dieitile antice erau chemate se guverneze lumea, de ce se nu fia si cele moderne. Si intre aceste cea de-ântâia dómnu'a?...

Elen'a:

Nu ar' poté-o face acést'a, — că-ci le-ar' rapí tempulu barbatii, că se asculte complimentele loru.

Fretwel:

Nu e vin'a loru déca î-i rapescu aceste dieitie prin farmecele gratiöse. Si ore ei suntu caus'a déca aceste farmece suntu mai tari de cătu poțerile loru; pôte fi de vina obiectulu atrasu de magnetu déca acestu'a nu i-a potutu resiste?

Elen'a:

Nu cereu decumya tóta asemănarea schiopatéza, fara voi se dicu, ca nu mai puçinu sciti si ace'a ca tóta actiunea sufere reactiune.

Fretwel:

Pardonu, dómnu'a mea, nu am venit se me dispu, că-ci sun secu de pierdere, — am venit se me indulcescu de rar'a fericire ce 'mi dă admirarea gratiilor si a spiritului d.-vostre.

Elen'a:

Domnule esagerezzi!

Fretwel:

Si cându asju esageră ar' fi numai umbr'a realitatiei.

Elen'a:

(a parte) Ah! numai potu. (tare) Domnule mergi prea departe.

Fretwel:

Din contra sum fórte indérèptu.

Elen'a:

Domnule, pardönă-mă, că trebuie se te combatu in fapta, nu te superă am se-mi visitezu puçinu copii, te lasu, dar' nu aprehendă.

Fretwel:

Oh!... me rog!...

(Va urmă.)

Le'a séu amoru si onore.

Romanu de Elis'a Modrach.

XXVII.

Amoru si onore.

Incetu si cu uimire luă Lady Arleigh epistol'a principesei de Hazlewood din manile soțiului seu si o deschise.

— E dela principes'a? intrebă ea.

— Da, dela principes'a, resupuse sociulu ei.

Ea se puse siovaindu pre unu seaunu. De-asupr'a se aflau armele familiei in pictura de sticla colorata. Colorile si umbrele cadeau asupr'a vestimentului ei albu cu efecte caracteristice de lumina, linii grise de purpura si scarlatina se inerucisau pre dinsulu si vis-a-vis cu ea era suspinsu pretiosulu Titianu in grumadi cu rubine rosii ca sangele.

Lordulu Arleigh contemplă pre Le'a cetindu epistol'a. Ori câtu de infioratorie se fi fostu agoniele animi s'ale, ale ei erău inca si mai mari.

Numai cu câteva momente mai inainte jun'a ei fația era decorata cu o frumsétia radiosa, vorbiá despre amorulu celu mai fidelu si reoglinđa pasiune si poesia — dar' acum nu era, decât o masca alba.

Dupa cetera epistolei dins'a 'si redică ochii asupr'a lui, fora neci unu gemetu sau tîpetu. Elu privi in ei o profundime de dorere si amaratiune, ce nu se poate descrie prin cuvante.

Ast'feliu se contemplă unulu pre altulu cu dorere nespusă.

Neci unulu nu vorbi unu cuventu, — ce ar' si folosi aci cuventele? Fia-care cetea in anim'a celui alaltu. El sciau că trebue se se desparta. Deodata epistol'a cadiu la pamentu si manile Lea-i se inclestara in dorere desperata. Capulu ei auriu se inclină pre pieptu.

Ast'feliu statura câteva minute in tacere, pre candu sôrele apunatoriu stralucia pre ceriulu de séra.

In fine elu rupsè tacerea.

— Scump'a mea Lea, serman'a mea mujere — se parea, că vocea lui o descépta spre o viétia nouă si spre o tortura nouă, — cu câtu a-si fi vorbitu mai bucurosu se moru, decât se-ti fi causatu acesta dorere!

— Ace'a o sciu, — despre ace'a sum deplinu conyinsa, disè ea, dar' Norman, cum te voiu deslegă de votulu teu?

— Din fericire in acést'a nu e necei o indoieala posibila, resupuse elu.

Ea se redică si-i intinse manile.

— Ora ce crima am comis, că se devinu atâtua de nefericita? esclamă dens'a. Ce crima am comis?

— Lea, disè lordulu Arleigh, nu credu că a suferit ceneva atâtua de multu scump'a mea. De ne ar' fi despărțitul mórtea, inca ar' fi fostu calamitatea mai suportabila.

Ea si intórse catra densulu ochii intristati.

— E forte crudela, disè ea infiorandu-se, nu asiu fi crediutu se fia principes'a atâtua de crudela.

— Nu, e mai multu decâtua atât'a, e — misera-bila! esclamă elu. E o resbunare, care e mai démna de unu demonu, decâtua de-o muiere.

— Si eu o iubiám cu atât'a fragedime! disè Le'a intristata. Nu voiescu se-ti facu neci o imputare, scumpulu meu — că-ci amorulu teu a fostu nobilu si cavala-reseu, dar' pentru ce nu mi-ai concesu se-ti desco-peru tóte francu? Te asigurezu, că neci-candu m'am dubitatu, cumca tu scii tóte, desi erám uimita, că tu,

care esci atâtua de superbă pre nascerea t'a nobila, m'ai cerutu de soția. . . .

Intru adeveru nu am cugetatu, că ai potutu fi insielat. Principes'a mi-a spusu, că tu ai deplină cunoștința despre istoriculu crimei fatalui mieu, că dins'a ti-a impartasit-o pana in cele mai mici detailuri, si că unică dorentia-ti este, că eu se nu facu nici-candu amen-tire despre dens'a. Me mirám Norman, că unu barbatu de pozitunea t'a se fia gata cu atâtă usiuratare a trece cu vederea o péta atâtua de rusinosa, ea inse me asigură, cumca tu me iubesci asia de nemarginitu, incătu nu poti trai fora de mine. Ba, ea mi-a spusu mai multu — ea m'a consiliat, că se me nisuescu spre o conduita perfecta si exemplaria, că prin ace'a se-mi cascigu noblēti'a cea neatingibile, a virtutiei.

— Ti-a spusu dens'a acést'a in adeveru? intrebă lordulu cu mirare.

— Da, Norman, si apoi mi-a spusu că tu numai odata in viétia vei vorbi cu mene asupr'a acestui obiectu, si anume in diu'a cununie. In acea di me vei face se-ti enarezu intréga istoria crimei fatalui mieu si dupa ace'a intre noi nu se va mai face neci o amen-tire despre dins'a, că si despre o epistola nimicita.

— Si tu i-ai crediutu? intrebă elu.

— Da, precum 'ti credu tie. Cum poteam se me indoiescu in cuvintele ei? Credint'a mea catra dens'a era firma că stanc'a. Cum poteam eu vent la cugetulu, că dins'a me insciela? Cu lacremi in ochi mi-am esprimat temereea, că te vei că de pasiulu teu, si adese 'mi propusese-mi se fugu, dar' dins'a nu a vorbitu se me lase. Ea-mi discea că nu trebue se fiu crudela catra tene, că-ci tu me iubiái cu atâtă intimitate, incătu pierdereea mea ti-ar' causă o lovitura de mórte. Eu i-am crediutu, si am lasatu se se intempele tóte, contra convingerei miele.

— Asiu fi vorbitu se-mi spuni despre ace'a, disè elu escitandu.

Ea-si tiênti ochii spre dinsulu.

— Tu m'ai opritu a vorbi despre ace'a, Norman. M'am incercat de atâtea ori, sufletulu mieu, dar' tu nu mi-ai concesu.

— Mi aducu bene amente de ace'a, marturisi elu, dar' scump'a mea, cum a-siu fi potutu presupune, ce aveai se-mi spuni. Nici odata nu am crediutu, că mai esista ceva intre noi afara de miseri'a t'a.

Erasi tacura mai multu tempu, — dorerea, ce aveau de a o suportă, nu avea lipsa de cuvante. Lordulu Arleigh in fine rupsè tacerea.

— Mi vei enara acum tóte evenimentele din viéti'a t'a de cari 'ti aduci amente, Lea? intrebă elu.

— Da, inse nu suntu multe. Eu duceam o viéti atâtua de simpla, Norman, incătu diumetate nu constă, decâtua din umbra. Mai antaiu 'mi aducu amente, că, că copila locuiám in o casutia in padure. Nesmin-titu era situata in padure, că-ci 'mi aducu bene amente de nucile, ce cresceau pre arbori, de veveritiele si de iepurii ce alergau prin padure. Inca 'mi plutescu inaintea ochiloru massele mari de frundia verde, unu périflu murmuratoriu si canteculu paseriloru selbatece. 'Mi aducu amente de nesce ferestri cu gratii, langa cari se inaltia ieder'a că metas'a. Tatalu-mieu se indatiná a veni acasa cu pusc'a pre umeru, era unu omu forte frumosu, dar' nu era nici-candu amicabilu, neci catra mine nici catra maica-mea. Acést'a că si acum era si

atunci pacienta, amicabila, blanda si devotata. Nici-o data nu o am auditu caindu-se. Ea me iubiá cu unu amoru infinitu, eu i erám unic'a mângeare si din parte-mi facemus totulu spre a fi démna de acelu amoru. Anim'a mea inca apartienea cu totulu ei. Mti de documente de prevenire si bunavointia din partea ei 'mi vinu si acum in mente. Adese nu mancă decât pâne uscata, numai spre a-mi poté prestá mie cele necesarie. Suvenirile ferice din copilaria stau in cea mai strinsa legatura cu aducerea amente a bunei miele maice. Numai la dens'a potiu cugetá cu multiumire si bucuria. Apoi că si cum o-ar' costá ostenela reculegerea suvenirilor, continuă: 'Mi aducu amente si de alta persóna, ce e dreptu, nu sciu cene si ce erá, dar' mi se pare că a fostu unu medicu. Elu se indatená a me cercetá adese si a se amusá cu mene. Apoi veni o dí de dorere. Ce se intempláse nu sciu, de atunci nu am mai vediutu pre amiculu mieu.

Elu se uitá la dens'a uimitu.

— Si mai multe nu-ti aduci aminte cu respectu la dinsulu, Lea?

— Nu, respunse ea. Apoi veni unu tempu, candu 'mi parca, că maica-meă plânghea dile si nopti intregi. O umbra adenca cadiú asupr'a vietiei nóstre si noi furam necesitati a ne inschimbá domiciliulu. Despre calatoria nu am neci cea mai mica aducere amente, dar' sciu bene, cătu de superata erám, candu am trebuitu se inschimbu padurile verdi si frumóse cu o locuintia orasienésca morósa si intunecata. Maica-meă mi remase mangaierea si sperantia mea. Dupa ce ne-am asiediatu in Londr'a dens'a se decise, că sub ori-ce imprejurari se-mi dè o educatiune buna, ea lucrá, crutiá si suferia pentru mene. „Iubit'a mea trebue se devina o dama mare“ se indatiná ea a dice. Ea nu-mi concedea a implementi lucrurile din casa desf o rogám cu lacremi. O cătu me iubiá serman'a mea maica! Adese 'mi luá manile in ale s'ale si le sarutá. „Mani asia fine nu trebue stricate cu lucruri grele.“ se indatiná a dice. Cu multe incordari si spese in fine i succese a-mi câscigá unu locu in pensionatu si acolo amu capetatu o educatiune buna. O singura caracteristica a mamei miele me punea in uimfre, ea adeca totu-de-a-un'a credea, că sum supraveghiată. „Te-a vorbitu cenev'a, scump'a mea?“ se indatiná a me intrebá. „Te-a vediutu vre-unu strainu?“ Eu rideam si ascriam acést'a grigiei materne, dar' mai tardiu totu 'mi paru curioasa. Precandu me aflám in pensionatu, comise tatalu-meu ace'a crima, pentru care acum — o, Ddieu — trebue se suferu atât de greu.

— 'Mi vei spune, că din ce a constatui crim'a? intrebă lordulu Arleigh.

Una trasura de desperatiune morósa, carea erá nespusu de emotiunatória, se respandi preste faç'a ei si preste buselé ei esí unu suspinu greu, profundu.

— 'Ti voi enará tóte corectu, díse ea. De-ar' fi datu Ddieu se ti le fi spusu mai de multu! Maica-meă fusese inainte cu multi ani in servitiu la lady L'Estrange se marită dupa principale de Hazlewood, si aflandu-se mama-meă in lipsa estrema a mersu la principale'sa si s'a rogatu, se-i cascige ceva ocupatiune. Principale'sa era totu-de-a-un'a forte amicabila si se interesá forte de dins'a. Ea ne cercetá odata tocmai candu me aflám acasa. Mai tardiu 'mi spuse, că dela prim'a vedere i-am placutu forte, acum inse sciu, că m'a folositu numai de instrumentu planurilor s'ale.

De-o data se opri.

Dar' lordulu Arleigh o incuragià cu afabilitate, că se continue:

— Enaréza-mi tóte, Lea. Tie nu se poate ascris nici o vina la tóte aceste. Enaréza-mi tóte, serman'a mea sochia!

— Principale'sa era forte buna catra maica-meă si se ingrigi de dins'a in totu modulu. I succese a cascigá si interesulu principelui si dinsulu promise a cascigá unu postu nefericitului tata, spre care scopu 'lu chiamá la sine. Cumcă a comis ceva delictă si mai inainte, nu sciu, dar' me temu, că se-a intemplatu, căci nime nu devine la primulu pasiu criminalistu. Spre a fi scurta Norman o, cătu mi e de greu a pronunța cuvintele, — prin lucruri ce a vediutu in cas'a principelui a fostu duru in tentatiune, se alia cu căti-va strengari si erupse in casa. A fostu prinsu sermanulu cu buzdunarie pline de juvaere pretiose. Mam'a nu-mi concese a celi referad'a preste pertractarea lui, dar' am aflatu resultatulu, că a fostu dejudecatu la prinsória de diece ani.

Dins'a se opri din nou.

Desperatiunea din trasurile ei si su etalu dorerosu alu voiei s'ale 'lu emotiunara nespusu de multu.

— Dar' tu esci la tóte inocenta, sufletulu mieu, díse elu. Continuă!

— De aci, continuă dins'a, principale'sa deveni mai amicabila că ori-candu. O provediú cu lucru in abundantia si se oferi a luá asupr'a-si educatiunea mea si a me adoptá. La inceputu mam'a nu voiá se-si dè consensulu, căci i cadea forte greu a se desparti de mine. Principale'sa o numi egoista si o dojeni aspru, ca se opune unui ofertu pentru mine atât de stralucita. In fine se convoi si eu de-o camata fui trânsisa intr'unu pensiounat in Paris. Dupa multu tempu me cercetara principale si principale'sa; la ace'a trebue se observu, Norman, că atunci a vorbitu singura principale'sa cu mine. Ea-mi spuse, că principalele nu trebue se scie neci odata, că eu sum fiic'a acelui omu, care l'a furat, ér' incătu pentru identitatea numelui ea opinoná, că principalele are o memoria atât de debila, incătu de siguru neci nu-si va aduce amente de numele de Dornham. Conservarea secretului mi-o descrise că forte necesaria, căci altcum ar' trebusi se incetéze tóte incordarile, ce le-ar' poté face in favórea nóstra. Am promis, că voi fi forte precauta. Parechi'a principalesca decise, că se me intorcu cu dinsii si se fiu dam'a de conversatiune a principalesei. Ea me admoniá din nou, că se nu tradezu neci-candu cine sum, nici se amintescu ceva despre relatiunile miele. La toti am fostu presentata, că fiic'a unei amice a ei din junétia, desf ace'a erá de o pusetiune forte subordinata. Dela inceputu chiar 'mi vorbiá dins'a forte multu despre tene, Norman. Ea te descriá că modelu a totu ce e nobilu si cavalerescu si te facea eroului aloru mif de istoriore picante, ce mi le enará. Invetiasem dejá a te iubi, cu multu mai inainte de a te vedé, — adeca, Norman in acelu modu, precum iubim pre unu erou. Acum tote le vedu chiaru. Ea concepuse planulu, — noi i-am cadiutu jertfa.

— Infam'a!

— Mi aducu bine amente, că togmai in ace'a df candu m'ai vediutu antaf'a óra, principale'sa m'a trânsisa in frundiariulu incunguratu cu gradele, se remanu acolo pana me va chiamá si poti fi siguru, Norman, că dins'a a datu mandatul, că se te conduca in ace'a chilia mica, desf dupa ace'a s'a prefacutu, că erórea i e cám neplacuta.

— Sierpóic'a!

— Acum 'mi jace intregu planulu desvelitul inaitea ochiloru si nu potiu dice altu-ceva sermane Nor-

man, decâtă că ambii am fostu orbi. Noi trebuiam se străvedem tăiesetură intrigiei. Pentru ce ne-a adus la oalăta, decâtă cu scopulu, că se ne inamoramă unul în altul? Ce aveam se impertînă unul cu altul, eu, fiică unui criminalist, și tu, unu nobilu, care era supărău, pre strabunii sei, ambitiosu pre numele seu? O, Normau, de a-si potă baremi morfă aci la petiōrele tale și a te elibera de presentia mea molestătoria!

La aceste cuvinte gemendu poternicu dins'a cadiu, nu că de alta data pre pieptulu lui, ci diosu la petiōrele lui.

Elu o redică erasi, că-ci o iubăa cu pasiune infocata.

— Lea, dîse elu cu voce lina, nu-mi ingreună problemă. Ce am de a face e în sine destulu de greu — nu mi-o ingreună și mai multu!

Cuventele lui o emotionara, pentru dinsulu trebuiă se fia tare.

Dinsulu contemplă cu melancolia seră lungă de barbati și dame nobile, a caroru tablouri se uitău la dinsulu, cu melancolia se odichneau ochii sei asupra taliei grăiose și a capului inclinat a societății sale, a fiicei unui criminalist — a celei de antaiu muierei, ce a intrat între acești muri având unu nume maculat cu puțin la aparentia. Contemplandu-o astfelui în venire în minte ideea, că densulu nici economei săle nu i-ar fi permis a luă în servitul pre fiică unui strengariu, — și acum o atare muiere se fia stăpâna în Beechgrove.

Lucrul i parea totu mai chiaru, cumcă adeca dinsulu trebuie se se despartă de aceasta virgină juvenila, pre carea o iubăa cu atâtă pasiune.

Fiică unui criminalist neci într-unu casu nu poate fi disputătoria preste casă să, despre acea era deplinu convinsu.

Elu se plecă preste soția să inundată de lacrimi.

— Lea, dîse elu amicabilu, eu nu intielegu aceasta disputătione a sortiei. Nu potu cuprinde cu mintea pentru ce trebuie se suferimă aceste torturi amare. Nu aflu neci unu peccatu în vietiua noastră, pentru care se simu pedepsiti cu atâtă asprime. Cumca a fostu de ajunsu a ne cunoște si a ne iubi spre a suferi atari chinuri, 'mi este o enigma neexplicabilă — numai ună 'mi este chiara inaintea ochilor, si acea este, că noi trebuie se ne despartim.

Elu nu a uitatu neci-candu acea față descolorată și infiorătoria, cu carea la fixat.

— Se ne despartim, Norman! esclamă dins'a. Acum nu ne mai potemă desparti, că-ci eu sum — soția tă!

— O sciu bene și totusi trebuie se ne despartim.

— Se ne despartim! repetă dins'a. E cu nepotentiala, legatură ce ne unesc, nu se pote desface cu atâtă usiurataate.

— Si totusi — totusi trebuie se se intempele sermania Lea.

Ea i apucă mană.

— Tu glumesci, Norman. Noi nu ne mai potemă desparti nici-odata, că-ci suntemu ună. Ai uitatu cuventele:

„In bucuria și dorere, pana ce ne va desparti mórtea.“

Tu me spară, 'mi causezi ingrigire.

Apoi repăsi, cuprinsa de fiori.

— Trebuie se se intempele cum am dîsu, dechiară nefericitulu soțiu. Ambii amu fostu insielati amaru și acum trebuie se suferimă pentru peccatele altuia.

— Noi potemă se suferimă, dîse ea cu melancolia, dar' nu ne potemă desparti. Nu me poti dimitte dela tene.

— Sum necesitat, afirmă elu. Eu vorbescu cu celu mai intimu amoru și mai profunda compatimire, scumpă mea, dar' tocmai cu atâtă resoluție. E cu nepotentiala, că se cugetă la acea, cumca pre langa maculă infiorătoria a numelui teu, se fi dispunătoria în Beechgrove.

— Dar' eu sum soția tă, esclamă dins'a, în desperatiune selbateca.

— Da, tu esti soția mea, respunse elu cu buse tremurătoria, dar' nu poti se fi, decâtă după nume.

Gemendu de dorere dins'a și intinse mânilor susu.

— Dar' eu te iubescu, Norman, — tu nu me poti dimitte! Eu te iubescu — voi morfă, deca voi fi silită se te parasescu!

— E mai greu pentru mene, decâtă pentru tene. Scumpă mea, dîse elu cu blandetă.

— O, nu, nu, Norman, esclamă dins'a, tu-mi esti totulu, te iubescu mai multu, decâtă vietiua propria! Animă mi s'a contopită de totu în a tă, scumpul mieu, nu mi-o mai poti deslipi și redă!

Si de ne-ar' ucide dorerea pre ambii, dechiară elu cu voce ragusita, totusi și silită se te dimittu.

— Se me dimitti?! O, nu, Norman, numai se nu mergu dela tene! Concede-mi se remanu la tene, scumpul mieu soțiu. — Cugetă, că abia astazi ne-am servit cununia. Locul mieu e lângă tine — nu potu merge.

Elu-si întorse privirea dela dins'a, precându cuvintele ei pasionate resunău în urechile lui cu melancolia si dîse numai:

— Onoreea familiei miele pretende astfelui.

— Scumpe Norman, — 'lu imploră dins'a, asculta-mă! Nu me tișpă dela tene! Voi fi atâtă de bună și umilită. 'Mi voi implementă detorintele cu fidelizeitate, me voi portă cu atâtă demnitate, încâtă nemene nu va potă dice in contra; toti 'mi voru uită nefericită mea nascere si voru aprobă alegerea tă. O, Norman, fiinduratori! A te parăsi, ar' insemnă atâtă, cătu a me immormentă de viață.

— Nu poti se suferi mai amaru decâtă mene, dîse elu, si totusi cu bucuria mi-asiu dă vietiua spre a departă dela tene si cea mai mica dorere, dar' nu potu se pecatuescu atâtă de greu față cu tradițiile familiari, față cu onoreea casei, față cu strabunii mieri, si față cu mine insu-mi, încâtă se te potu tiene aci. Numele nostru pâna acum a fostu fora nici o macula, analele familiei noastre suntu curate si limpedi că aurulu lamurită. Nu-mi este permisă a te opri aci si a te consideră că muierea mea, chiar' si candu prin acea misiuri potă salvă vietiua!

— Dar' eu nu am comisă neci o nedreptate, Norman, pentru ce se me pedepsesci cu atâtă crudelitate?

— Nu, sufletul mieu, de bună semă tu nu ai comisă nemică reu si pedepsă me lovescă pre mene mai amaru, decâtă pre tene. Eu 'mi pierdu soția, care-mi e mai scumpă de cătu ori-ce, si cu dens'a me lipsescu de totă.

— Si ce pierdu eu? gema dens'a cu amaratiune.

— In totu casulu nu asiă multu că mene, că-ci tu remani cea mai frumosă si mai dragalasă muiere. Tu vei gusta din totă onorurile, Lea. Nu vei esperia din partea nimenii vre-o umilire, sufletul mieu — totă lumea va veni la cunoșcentia cumcă eu te aflu libera

de tota vin'a, dar' cu tote aceste numai dupa nume poti se fii soçi'a mea.

Ea tacu câteva minute, apoi era-si intinsè manile catra dinsulu.

— O, fi induratori, iubitulu mieu, induplica-te, esclama dins'a. Nu fi atât de aspru catra mine, intru adeveru eu nu am comis neci o foradelege. Aibi indurare. Eu sum soçi'a t'a, numele teu e atât de potente si nobilu, elu me va protegiá. Cene baga in séma buruién'a, ce crește sub stegiarulu regal? O, soçiulu mieu, lasa-me aci! Te iubescu nespusu de multu, lasa-me aci!

Cercarea fu atât de grea si crudela, incât de pre frunte-i cadeau picuri mari si petioarele-i tremurau.

— E absolutu imposibilu, iubit'a mea. Am fostu insielati, noi trebuie se suportam consecintele tradarei. Eu am obligatiuni fața cu cei morti, intocmai că si fața cu cei vii. Nu potiu returnă legile familiei miele. In acesti muri onorifici nu e iertat se petreca neci o muiere, care nu e de origine fora defectu si nume nemaculatu. Nu insistă mai multu, te rogu.

— Norman, dîse ea cu voce tremurătoare, tu comiti nedreptate dimidiendu-me. Nu poti desconsidera legile ceriului si Domnedieu voiesce, că barbatulu cu muierea se vietuiésca la olalta. Nu-ti e iertat se abrogi acesta lege.

— Neci nu voieseu a face acest'a. Ti promit, că te voi iubi si onoră pâna la finea vietiei, dar' soçiia nu-mi poti fi decât numai dupa nume.

— Acest'a e nespusu de aspru si crudel, observă dins'a si de-o data 'lu ficsă cu ochii. Norman, dîse ea, concede-mi se-ti facu o ultima propunere. Sciu că ran'a e forte adêncă — sciu, că istoria amorului nostru trebuie se-ti fia urita — sciu, că conșientia rusinei, ce o semtiesci, 'ti-e insuportabila, dar', scumpulu mieu soçi, déca dici, că me iubesci cu atât'a intimitate, ore nu o vei potea suporta pentru acestu amoru, déca esti multumit u mine in totu respectulu, — déca me voi portă, că o soçiia fidela si iubitória, déca-mi voi impleni tête datorintele spre onoreea t'a, déca voi probă, că sum o stapena démna a casei t'ale?

— Nu potiu, respunso elu en voce ragusita, dar' ore-care trasura din fața lui a trebuitu se-i descepte sperantia, că-ci dins'a continuă cu tonulu amorului pasiunatu:

Credi tu, că s-ar fi m'cesioratu amorulu mieu catra tene, déca dupa casatori'a năstra a-siu fi venit la ace'a esperintia, că tu ai ascunsu ceva dinaintea mea?

— Ace'a nu-o creda, dar' casulu presenta e altulu — de totu altulu; eu nu lucru astfelu pentru mene seu interesulu mieu, ci din consideratiune catra onoreea familiei miele. De-o mīia de ori e mai bine, că numele mieu se se stinga, decât se fia maculatu de vre-o crima!

— Inse, Norman, motivulu mieu e debilu — e motivulu unei muieri, si totusiu te rogu, asculta-lu — spune-mi iubitulu mieu, cene va așa candva secretulu, déca va fi bene conservat?

— Nemene, dar' eu 'lu voi cunoșce, respunso elu, si ace'a e mai multu, decât de ajunsu. Ar' fi mai bine déca l'ar' scă tota lumea, afara de mene. Ar' pluti asupra mea, că sabia lui Damocle, carea intr'o dî totusiu ar' cadé preste capulu mieu. Pruncii miei, decumva mi i-ar' dă ceriulu, voru cresce si voru intră in lupta sociala sau politica, unde omulu adese vine in dispute si frecari pana la extremu, atunci inimicilor loru le-ar' potr aruncă in fața faptulu, că suntu succesorii unui criminalist. Aceasta nu e iertat se se intempe.

Ea cu o anima frânta si — pote si mai greu cu onoreea petata.

Ea-si indreptă tali'a inalta si svelta si fața ei dragalasia stralucia intr'o lumina pentru dinsulu necuprindibila.

— Pote, că tu ai dreptu, dîse dins'a. Eu nu potu refrange asertionile t'ale. Semtiementulu teu de onore pote că justifica deplenu faptulu, ca tu-ti alungi dela casa soçi'a, ce ai luat-o inainte cu 12 ore, inse eu nu o intielegu acest'a. Nu sum in stare a refrange, ce-a ce 'mi spun, dar' anima-mi dice, ca tu comiti nedreptate.

— Dare-ar' Ddieu se potiu si eu cugetă astfelui! replică elu rapede. Dar' eu prevedu dificultatile, ce se voru nasce din acesta intemplare fatala, precandu tu nu o faci acest'a, sermana Lea.

Ea se intorse cu unu suspinu linu, dar' dorerosu si radi'a de mai inainte, ce-i luminăse trasurile, se stise era-si.

— Lea, dîse lordulu Arleigh, nu crede, ca tu suferi mai amaru, sufletulu mieu — intru adeveru nu. Cugeta cătu de intimu te iubescu, — cătu de scumpa-mi esti tu mie — si apoi te intreba, ore nu e dorere ne spusa a te pierde pentru totu-de-a-un'a.

— Sciu bene, ca e dorerosu, respunse ea trista, inse déca alegerea si decisiunea ar' stă in manile miele, eu asiu lucru altu-cum.

— Si eu asiu lucră altu-cum, scie Ddieu, numai déca asiu poté, dîse elu cu melaneolia.

— Fața cu mene nu lucri cu dreptate, continuă dins'a si fața i se inrosi prin vivacitatea cuventelor. Eu nu am comis neci unu delictu, neci o crima, si totu-si se fiu alungata din cas'a si mosfa t'a — tu voiesci a me departa dela tene lipsindu-me de tote, afora de numele teu. Acest'a nu e noblétia, Norman, nu e justitia. Intręga conșientia mea de muiere se revolte in contra unei procedure atât de aspre. Ce va dice lumea despre mene? Ca am fostu pusa in cumpena si am fostu prea usiora, pentruca sum de nasere de jso. Credi ca eu nu am semtiu de onore — ca eu nu asiu voi a-mi sustine numele si reputatiunea nemaculate? Nu semtiesci tu, ca nu-mi poti face mai mare nedreptate, decât alungandu-me dela tine că pre o prepadita, dupace inainte cu 12 ore ne-am cununatu?

Ela tacu. Ea continua in tonu linu, pasinnata si mladiosu. Candu am cetei istoria despre Anu'a de Cleve, tieneamu de mare crudelitate faptulu, ca a fostu petita, aduse aci din alta tiéra, esaminata, despretuita si apoi dimisa, si totusi Norman, sörtea ei acum nu-mi pare atât de amara că a mea.

— Nu ai dreptu, esclama dinsulu, ca-ci eu te tienu in tote onorile si-ti dovedescu totu respectulu cuvenitul. Tu esti neatensa de rusinea, ce mangesc numele teu. Casulu e asiadara cu totulu altulu. Tu scii, ca chiar' acum, candu-ti spunu, ca trebuie se ne despărțim auim'a mea 'ti apartiene tie cu celu mai intimu amoru, ce a esistat candva in lume.

— Eu nu am de a dice nemicu mai multu, gema dins'a frangindu-si manile. Anim'a, instinctulu mieu de muiere 'mi spunu, ca tu nu ai dreptu. Nu me potiu certă mai multu cu tene, nu am altu-cev'a de adusu in favorulu mieu.

Ea se intorse de catra dinsulu. Ce n'ar' fi datu elu in acestu momentu pentru ace'a, că se o fi potutu luă in brația, si cu o sarutare fierbinte se-o fi potutu oprit se remana la dinsulu!

— Déca asiu poté tradă pre cei morti, atunci neci cei vii nu-mi voru mai crede. Cumca nu o potiu

face acăt'a, trebuie se-ti fia o garantie a fidelitatiei miele. Dăca asiū fi infidelu tradițiunilor casei miele, atunci tocmai asiā asiū potē frange si votulu amorului meu.

— Nu mai potiu dice nemicu — nu mai sum în stare a produce nemicu în favorulu meu. Tu esti unu barbatu prudente, forte si bravu. Eu me supunu voinței tale.

Asiē dîce badea meu
Se facu dîu'a ce vréu eu,
Si-apoi côle cându se 'nséra
Se-lu asceptu la pôrta-afara.

Asiē dîce mandr'a mea
Se facu dîu'a ce-oiu potea,
Sér'a se o cercetezu
S'o sarutu s'o 'nbraçisiezu.

Mandrulocu, 1881. 22/11.

Era o sărte crudela. Elu se urta la tablourile stră bunilor sei. Ore suferit'ar' fi dinsii atât'a pentru onoreea casei loru, sacrificat'ar' fi atât'a, cătu voia elu se faca? Da, elu scia, ca si densii ar' fi facutu, căci pre densii i caracterisă inca din vechime amorulu catra famili'a propria si ambițiunea pentru onorea numelui loru.

(Va urmă.)

Asie dice badea meu . . .

Vino bade că te-asceptu
Se-ti punu döue flori la peptu:
Busuiocu si folomiu
Se-mi ffi dragu pâna esci viu!

Ducu-me mandruntia ducu
Ca si eu de-abia apucu
Se-ti dau avut'ia mea:
Anim'a si dragostea!

IONU TRIPA.

Copil'a din strainatate.

— După Schiller. —

Cu maréti'a primavéra, colo 'n cea lunca cu flori,
Unde-si pascu in liniscire turmele nesce pastori;
Si de unde ciocarli'a se inalta 'n shoru cântându
— Se zaresce o copila, floricele culegându!

Nime sci de unde vine! Ea 'n lunca nu s'a nascentu,
Si pre unde numai trece, urmele i s'a pierdutu...
Ea aduce 'mbeliugare prea frumoselor cîmpii;
Voia buna érasi face la betrani, barbati, copii!

Si aduce flori si fructe cari s'a coptu sub altu seninu,
Sub altu sére unde 'n viéti nimene scie de chinu.
Si le-'mpărte cu placere printre cét'a de pastori
Cari voiosi re'ntórnă-acasa, toti cu fructe si cu flori!

Bucuri'a se maresce totu pastoriu-i fericitu
Ca-ci pre ori-care, copil'a se pare-alu fi 'mbogatstu.
— Si-n urma cele mai mandre floricele de cipresu,
Le da la o copilită — si la mandru-i amoresu.

IONU NITU MACAVEIU.

Datinele poporului romanu la inmormentari.

Sub acestu titlu domnul Teodoru Burada a scrisu unu interesantu studiu in Nr. I. (Aprilu) alu foie „Converbirile literare.“ Cetitorii nostrii sciu că domnul T. Burada in anii trecuti a facutu mai multe calatorii in partile locuite de Romani anume cu intentiunea de a culege date sigure referitorie la acăsta credintia a poporului nostru. Lectorele cetindu cu atentiune acestu studiu alu dlui T. Burada se va convinge despre cunoșcientiele ce a câscigatu cu acăsta ocasiune — cunoșcientie despre cari in multe parti a teritoriului locuitu de Romani multi dintre noi nu amu avutu pana in preseitate nice o idee. Dlu T. Burada inse, cu acăsta ocasiune, basatu dc o parte pre convingerea-i propria, ér' de alta parte pre studiulu ce a pusu anume pentru de a ni presenta tōte datinele cu ocasiunea inmormentărilor său prohodurilor, cari suntu in usu la poporul nostru — a reesit in unu modu care i pôte servi spre lauda, ér' noi nu potemu decătu a-lu felicită.

Trebuie se recunoscemui că d.-lu T. Burada a scrisu tractatulu d.-s'ale asia dicându in generalu, si ca la scrierea acelui'a s'a usuatu si de informatiuni particulare pre lăngă propriu-i studiu.

Că succesul dlui T. Burada se fia mai stralucit u ar' fi de lipsa si totuodata de detorinti'a acelor'a, cari suntu in contactu dilnicu cu poporulu, si cari au ocasiune nunumai a vedé, ci si a scrutá, se intrebe despre tōte amenuntele, căci numai asia amu potē ajunge la rezultatulu, la care d. e. voiesce se ajunga d.-lu T. Burada — adeca? de-a ave adunate intr'un'a tote credintele si datinele nōstre populari cu ocaziunea inmormentărilor.

Este tempulu se nu lasamu de adi pre mâne, căci dupa cum tare nimerit u se exprime dlu T. Burada in studiulu d.-s'ale: „Pre candu clas'a superioara a societă-

tatiei nōstre a fostu pre rēndu intórsa, celu puçinu in parte, la obiceiuri lesiesci, unguresci, turcosci, grecesci si in sférstiu franceze, — tieranul a remas statornicu in deprinderile si apucaturile lui, său déca a primitu inriuiri straine, aceste au fostu multu mai neinsemnante si aprópe nule etc."

Si cu totu dreptulu. Clas'a nōstra culta, e in multe privintie atât'a de departata de clas'a muncitóre, de tieranu, incătu in privinti'a usuarei datinelor strabune, se pôte asemenă cu totu dreptulu cu ori care natiune straina. Si pentru ce acăt'a? Se marturismu sinceru — căci marturisirea nōstra drépta este!

„Spiritul modernu, nu-mi permite că se folosescu ace'a său ce'alalta datina buna, de carea se folosescu tieranii nostrii.“ — „Apoi ei 'su prosti! Pre ei nu-i judeca lumea!“

Pofitimu logica!

Strabunii nostri, gloriosii Romani, domnitorii lumii, nu se rusină de a se usuă de aceste datine, pre cari adi numai bietulu nostru tieranu, in parte le mai conservă. In palatele Cesarilor erău chiar' in acelu modu usuate după cum erău si in colib'a plebeilor.

Dăca dar' domnitorilor lumei nu le-au fostu ruse de aceste datine, pentru ce se ne fia nōue? Nōue ni place numai a le cett, nu si a le folosi.

La noi inse nu intru atât'a lumin'a, cătu mai cu séma „fumulu“ si aerulu aristocraticu ce voimur a luă — jóca rola.

In amintitulu studiu alu dlui T. Burada am observat cătevă potitie ce a luă si despre datinele poporului romanescu din tienutulu Naseudului.

Prin amintirea acestui tienutu ni-a atrasu atenținea, si asia, credintu a-i face unu servituu placutu

Dui T. Burada, i vomu comunică unele date despre cari în parte avemu cunoscenie sigure.

Pre pag. 3. a „Conv. lit.“ se dice „in unele locuri mai demult se scotea mortulu afară pe tērnatiu etc.“ și in observatiunea din Nota se provoacă la Archelogia lui G. Seulescu in „Spicitorul Roman“ etc. — apoi se continua: „in tienutulu Naseudului asemenea steagu se pune in clopotnita bisericiei numai candu mōre vre-o fēta mare, si sta acolo siese septemani.“

La acestu locu vomu observă ca acestu steagu e de colōre alba, impodobit cu flori si mai cu séma cu barbanocu, are forma patrata in marime cām de 4 decimetri, si se asiēdia in data dupa mōrte in turnulu bisericiei séu in clopotnita; inca un'a: steagulu acesta nu se pune numai la fete mari séu fecioare, ci si la fetiori, déca numai a apucat a intră cātu a fostu in viētia intre cei'alalti flacai — in jocu.

Pre pag. 4. vorbindu despre asiediarea mortului in sicriu, dice ca „se face din scānduri de bradu.“ Aci vomu adauge, că se face dupa starea mortului, de stejaru, nucu, frasinu; apoi in tienutulu Naseudului, sicriul se numesce: copērsieu, salasiu, cosciugu. Sicriul e colorit séu negru mai cu séma la ómenii cei betrani si pre elu e colorata o cruce alba cātu e lungimea coperisiului; séu albastra séu cu chinavaru rosu, inse e de observat că in atari casuri coperisiul e batutu cu cuia cu capu alb. Totu aci am de a insemuá că, si crucea e totu de acea colōre de care e si sicriul si cu dens'a merge portatoriulu chiar' in fruntea multimei.

Pre pag. 5. colón'a I, unde se vorbesce despre cei ce moru in septeman'a luminata, — amu avé de-a adauge că in tienutulu Naseudului se crede: că déca mōre cineva dela pasci pâna in rosalie, acel'a intra de-adrepitul in raiu, deorece in acestu tempu portile raiului suntu continuu deschise pentru toti crestinii.

Totu pre pag. 5. col. II, am avé de-a insemnă, că in tempulu priveghiu se vorbesce si despre viētia mortului: ce omu a fostu etc. — aici asia-dicūndă e primulu tribunalu—tribunalulu pamentescu,—dupa mōrte.

La pag. 6. col. II. punct. II. — obiceiulu de a duce mortulu cu sania se mai usuaza si in „Tiér'a Oasiului“ — unu micu tienutu locuitu de Romani — care cade parte la Comit. Ugociei parte la alu Satu-mareului — si dupa cum sum informatu in Gerț'a mare (comuna romanescă) si inca boii cari tragu sania pôrta in cōrne colaci si stergaria.

O datina care e in usu in tienutulu Naseudului, si care am vediut că dlu T. Burada nu o a observat in alte tienuturi locuite de Romani este: că morindu deorece fruntasiu din comuna, prohodulu i se face in

baserica, unde i se tiene si iertatiunea — predică; afora de acea in decursulu transportarei celui mortu pâna la cemeteriu, se lasa in mai multe locuri nasalia cu mortulu diosu, ér' acolo i se cetește sant'a evangelia, dupa cetea carei se pune pre copērsieu unu taleru séu galbenu, care firesce e a preotului. Afara de acea e o datina intru adeveru religiosa usuata nu numai la Romani ci la toti crestinii, că pre cei morti i petrecu pâna la mormentu pre lângă lacrimele rudenilor si amicilor si de jalniculu sunetu alu clopotelor, cari vestescu cu parere de reu trecerea din viētia a unui crestinu.

Totu in tienutulu Naseudului e obiceiulu a se pune cruce la petioarele mortului, că la a dôu'a inviere mortulu scolându-se se pôta luá in data crucea care i va stă atunci in fața, si cu ea a mâna se pôta aretă celui Atotupointe: ca e crestinu.

Aceste ar' fi puçinele date despre cari credem, că d.-lu T. Burad'a va luá notitia; credu, si ar' fi de interesu propriu națiunalu cāndu acēst'a intreprindere a d.-lui Burad'a ar' fi cātu de abundanta de notitieele cele mai esacte, ce'a ce numai astă s'ară poté déca nu am lasă numai pre unu omu se se svērcolăsca, si se ne dee tōte gat'a, fară din contra l'am sprigint spre a-i facilă intreprinderea. Dreptu-ace'a ar' fi de dorit u că la citatulu studiu alu d.-lui Barada se-si faca fia-care romanu notitiele si observatiunile s'ale.

La noi inse se pare astadi o indolintia in tōte ramurile — atât in cele politice, cātu si in cele literarie si scientifice. Avemu cātiva barbati devotati binelui publicu, — ér' multimea stă si se uita că la nisce adeverati aectori.

Asiē nu vomu progresă! — Poporale devinu mari prin munca comună si continua.

Ce se tiene de studiulu d.-lui Burada dupa cum bine se exprima „că aceste datine suntu unu amestecu de datine crestine si pagâne — si pentru de-a poté dă de urm'a loru istorica trebue se le asemeneam cu obiceiurile pre cari le avea poporulu Romanu“ — acēst'a numai asiā se va poté face déca Dlu Burada va avé cunoscenie cātu de multe si esacte; alt'mintrea tōta trud'a d.-sale va fi numai o sementia care nu va produce fructele dorite — ce'a ce inse deparate se fia de noi a dorii.

Zelulu d.-lui Burada ar' trebui dar' spriginitu de toti Romanii, — că-ci alt'mintrea pierindu adi-nâne si aceste remasitie de datine strabune inzadaru se voru incercă generatiunile urmatōrie a le adună, că-ci ele nu voru mai fi!

IONU NITIU MACAVEIU.

Barbatulu catra muierea rea.

Mânce-si cine vré se-si mânce
Capulu — cu muierea rea;
Dar' se scî, că io cu tine,
Nu-mi mai māncu viāt'a mea.

A t'a anima e plina:
De urgia si reintia;
Nu-i in trēns'a nici atât'a,
Cātu unu firu de macu — creditintia.

Bunurile ce le-amu eu,
Tōte fi le lasu dar' tfe,
Macaru se ajunga ele
Căte si mai căte miile

Voiu traf io 'n fericire,
In modu simplu, că seraculu,
Colo — unde a t'a limba
Nu m'a ménă totu la draculu...

Voiu traí cu pânea góla,
Si-mi va fi mie mai bine,
Decătu cu cas'a satula,
Fără pace — lângă tine.

Fostu-ti-am soçiul dupa lege,
Dar' mai multu nu-ti voi mai fi...
Cup'a rabdarei mi-e plina:
Nu te potu mai multu iubi!

Voiu iubi de adi nainte
Flórea cea din gradinutia;
Că-ci acēst'a me desfata:
E frumosă si blandutia.

Voiu iubi eu pasaruic'a,
Ce in cāntari se intrece;
Si din cāndu in cāndu cu ele
Me desfata si petrece.

Voiu iubi eu stelisiór'a,
Ce nōptea pe ceriu resare;
Si cu lumin'a s'a māndra
Mi aduce respunare...

Revista.

Regin'a Dineloru. Sub acestu titlu ceteiu dela d.-lu B. Florescu — representantele „Portofoliului Romanu” — in diuariulu „Pres'a intrunita” — edatu in unu singuru numeru in favorulu Romanilor daunati prin incendia — articlulu ce urmeza.

Fta-care dñna trebue la dñe hotarite se dea séma lui Domnedieu de modulu cum a ocârmuitu cele ce pe pamantă i suntu incredintiate ei. — Ce'a care si-a implituit mai bine detori'a, Domnedieu o pune regina preste dñne. — La cea din urma infacișiere a dñneloru inaintea feției lui Domnedieu, Elu le vorbă astfel:

„Nici un'a din voi n'a intrecutu faptele Caritatiei. Pe dêns'a o binecuvîntéza Murci'a, Seghedinu. Pe dens'a o binecuvîntéza orasiele si satele Moldovei. Dér' aceste fapte-i suntu obicinuite. Ea adi a facutu unu bine mai mare. Inlocuindu vrajb'a priu iubire, a impacatu pe diaristii României. Ea se ve fia Regina.”

Nu sciu unde este palatului Caritatiei. Dér' sciu că avemu in România o dñna: cu o mâna 'si golesce pung'a in caciul'a seracului; in ce'alalta tiene o lira si are cosona pe capu.

Diu'a onomastica a M. S. Reginei României (6 Maiu st. n.) s'a serbatu cu mare festivitate in tota România. In Manastirea dela Sinaia, — unde se afla actualminte eu locuinta Majestatile Loru, Regele si Regin'a României, — s'a celebrat u. liturgia cu Te-Deum, la care au assistat si părechi'a regale impreuna cu unu numru frumosu de notabilitati clericale, civile si militare. Dupa sevîrsirea officiului relegiosu, M. S. Regie a trecutu pe dinaintea frontului detasamentului de doboranti, care tiene garnisón'a in Sinaia si care se atâzistrat de inaintea besericei. Apoi Majestatile Loru au primitu felicitarile persónelor presente. In urma s'au servit, chiar' in curtea besericei, unu prândiu pentru intrég'a garnisóna din Sinaia.

Intre numerósele telegrame de felicitare ce au primitu in acésta dñ Majestatea S'a Regin'a Elisaveth'a din tôte anghiuurile tierei, — afiamu un'a a Duii Gusti fostu ministru, actualminte primariu alu Iasiului — de urmatoriulu cuprinsu:

Supt muntele cu doru cresc flori de primavéra
Ce umplu de profumuri caminele din tiéra,
Si-ai Silvei carmeni, care, in brădetu fremetéza,
Facu inimile nôstre cu dragul de vibréza...
O! ele Ve saluta in dñ de serbatore
Regina a virtutiei si-a caritatice flóre!

La care M. S. Regin'a a respunsu: — *Se traiésca drag'a nôstra limba si poetii ei!*

Unu altu telegramu frumosu trâmisera M. S. Reginei ranitii din batai'a dela Rahova locuitori in Camj u Lungu, care suna: „Candu vedemus soçile nôstre, copii nostri, caminele nôstre, frumosele rôstre muscele, si mândrii codri cu falnicii loru bradi udati de rîulu Domnei, gândirea nôstra sbora spre Tine Maiestate, că-ci Voi ni le-ati redat u legându ranele facute de glontele vrajmasiului, versându pe densele si cu inse-si Regal'a T'a mâna, balsamulu vietii. Sufletu-Ti trebue se fia fericitu, ca-ci multu bine ai revarsatu pe acésta tiéra.

Se traiesci ani multi si fericitu. — Se traiésca Maiestatea S'a Regele. — Se traiésca România.”

La care M. S. Regin'a a respunsu:

„Inim'a Mea a tresaritu aducându-Mi aminte de tempulu celu mai greu si celu mai frumosu, prin care am trecutu cu iubit'a Mea tiéra. — Bunele d.-vostre cuvinte, resunetu alu sémiteminteloru vitejiloru nostri,

este o nouă dovada, ca legaturile intre Mine si populu Meu, suntu intarite prin nestérs'a amintire a acelor'a pre cari, că pe nesci copii iubiti, am potutu se-i tieni in braçele Mele. ”

Baseric'a romana greco-catolica se va intr'un in 18/30 Maiu la Blasiu intr'unu Conciliu provincial. Cu acésta ocazie se voru promulgá Canónele Conciliului provinciei basericesci române greco-catolice de Alb'a-Jul'a-Fagarasius — intr-unu la Blasiu in anulu 1872 — cari au obtinutu aprobaarea Scaunului pontificiu dela Rom'a; si pre ba'a acestor'a se voru statori Proc-dure administrative, disciplinaria, criminale si matrimoniale, Regulamentele scolare etc. — cari voru ave de-a servi pe viitoru de directive in intrég'a Baserica romana greco-catolica.

Intre altele se voru introduce si forurile protopopesci in intrég'a provinci'a metrop. cu tôte drepturile avitice; asié in venitoru forul I. in ori-ce causa va fi forul protopopescu, — forul II celu episcopal si forul III celu metropolitan — dela care nu se va mai da apelata.

La acestu conciliu — presidiatu de Escenti'a S'a Dlu Archiepiscopu si Metropolitu de Alb'a-Jul'a-Fagarasius — voru participa toti trei Episcopii Dieceselor sufragane, Prepositii Capitulari, 2 Representanti ai Capitulului metrop. din Blasiu si căte unu Representantu ai Capitl'loru cathedral' dela Episcopiale sufragane, toti Vicarii foranei archieresci, priorii monasterialor Basilitane, (din Blasiu si Bicsadu) si mai multi preoti alesi si chemati anume de catra archierei su titlu de teologi. Durata lui va fi de 7—10 dñe.

Te sarutu de o miia de ori! n'a remasu de asta data numai o vorba góla, dupa cum povestesce o foia germana: — „Nu de multu se facu in Kelkheim o prin-sore curioasa, ce era se aiba unu sfîrsitul reu. Intr'o societate de domni si dame veni vorba despre sarutari. Unu domnu intrebă, căte sarutari s'ar' poté dà intr-unu tempu óre-care. Dupa ce se detera diferite pareri in privint'a acésta, unu teneru dîse ca in tempu de diece óre va schimbá dicece mihi de sarutari cu logodnic'a s'a, si propuse o prinsore de 500 franci. Elu puse conditiumea ca dupa fie-care jumetate de óra se guste ceva. Prinsoreea se facu si indata se incepù dulcea munca, ce se parea asia de usiora. In óra prima se schimbara 2000 sarutari, in a dou'a 1000, in a trei'a 750, apoi poterile i parasira. Tenerulu capeta cârcei in buze si lesină; logodnic'a s'a 'si pierdù si ea cunoscintia, se bolnavi din acea sera si de-abia s'a potutu face mai bine dupa cătev'a dile. Si mirele a suferit mai multu tempu, si cununi'a loru s'a aménatu cu unu anu intregu.” Rsb.

Tax'a unui medicu. — O foia din Paris contine urmatori'a anecdotă asupr'a unui medien cunoscetu, intemeiatoriu unei noi secte intre discipulii lui Esculap, ale carui visite suntu pe cătu de curiose, pe atât de scumpe: Intr'o dñ doctorulu primesce visit'a unui lordu englesu fórte avutu, care venise anume din Anglia că se-lu consulte. Medicul'u fixéza, 'lu pipae pe ici pe călea si in fine î-i pune unu flaconu sub nasu dicându: „Mirósa!” Lordulu mirósa. — „Asia, acum esti vindecatu.” — Englesulu remâne fórte mirat, totusi intreba liniscitu: „Ce suntu detoriu?” — „O miia de franci.” Pacientulu scóte unu biletu de o miia franci, 'lu pune sub nasulu doctorului dicându: „Mirósa! — Asia — acum esti platit!” si lordulu plecă cu multa demnitate. Rsb.

— **Portretele Regelui si a Reginei României** cari se voru tramite că premia toturorou abonantiloru nostri suntu aprópe gât'a. Ele suntu executate dupa cele mai nouă fotografii a Majestatilor Loru, si prin urmare infacișeză fidelu pre cei mai mari Români. Cei ce doresc se primesc gratis aceste dôua portrete — suntu avisati a tramite pâna la finea acestei lune pretiulu de prenumeratiune la diuariulu nostru. —

Feliurimi.

Deslegarea gaciturilor din nr. 7.

Cuadratulu I.

A fostu de-a se umplé asie:

Bene l'au umplutu: Dóma'n Ciavoschi, domnisiorele Cornelii'a Popu, Veronic'a Venteru, Silvi'a Muresianu; si domnii Gavriliu Palu, Iuliu Grofsioreanu, Joau Popescu, Eugeniu Olteanu si Stefanu C. Popu.

Premiale le-au cásigatu: d'r'a Silvi'a Muresianu si dlu Eugeniu Olteanu.

R	A	M	A
A	M	O	R
M	O	K	O
A	R	O	N

Cuadratulu II. se desléga fórté usioru, asie:

De 8 ori 10 — 8 dieci = 80.

Bene l'au deslegatu domnisiorele: Mari'a C. Popu, Valeriu S. Popu, Ros'a Rossu; si domnii Mihaiu Marcutiu, Iuliu Grofsioreanu, Joau Popescu si Teodoru Ardeleanu.

Premiale le-au cásigatu: domnisiore Mari'a C. Popu si dlu Teodoru Ardeleanu.

Cuadratulu III. a fostu de a se umplé asie:

Bene l'au umplutu: Dómnile si domnisiorele Emilia Onciu n. Ciavoschi, Elen'a Popu n. Ardeleanu, Elisabet'a Codreanu, Ros'a Rossu, Corneli'a Popu, Veronic'a Venteru, Silvi'a Muresianu; si domnii Thirionu Albani, Titu Pitucu, Gavriliu Palu, Michailu Marcutiu, Iuliu Grofsioreanu,

A	A
A	N
N	N
A	N

A	A
A	N
N	A

Elisen Barbu, Joau J. Constantinu, Teodoru Ardeleanu si Joau Popescu.

Premiale le-au cásigatu: domnisiore Eli-sabet'a Codreanu si dlu Joau Popescu.

Labyrintru inchisorei

se pote patrunde prin mai multe direptiuni, fară de-a intră de două ori în căte o cellă. Si deslegatorii nostrii n-ai aratau mai multe direptiuni tóte bine-nimereite. Noi inse péntru angustimea locului comunicam aici numai direptiunea urmata de prísoneriu din cestiune. Asie elu a patruntu prin celle in urmatorul ordú:

1—6, 6—12, 12—7, 7—15, 15—13, 13—23, 23—26, 26—16, 16—22, 22—32, 32—27, 27—41, 41—33, 33—57, 57—60, 60—42, 42—50, 50—68, 68—61, 61—79, 79—69, 69—105, 105—106, 106—88, 88—89, 89—107, 107—108, 108—90, 90—91, 91—109, 109—110, 110—92, 92—93, 93—111, 111—112, 112—94, 94—95, 95—113, 113—114, 114—96, 96—97, 97—115, 115—116, 116—80, 80—86, 86—104, 104—99, 99—117 si dlu 117 a esitu afară prin cell'a 122.

Bune direptiuni au aratau: Dómnile si domnisiorele Emilia Onciu n. Ciavoschi, Polixen'a Popi-Muresianu, Elen'a Popu n. Ardeleanu, Virgilia Munteanu n. Popu, Marija C. Popu, Valeria S. Popu, Elisabet'a Codreanu, Ros'a Rossu, Corneli'a Popu, Veronic'a Venteru, Aurelia Ardeleanu, Clelia Popescu, Silvi'a Muresianu; si domnii Titu Pitucu, J. Carpenianu, Thirionu Albani, Teodoru Dumitru, Iuliu Grofsioreanu, Elisen Barbu, Joau J. Constantinu, Joau Popescu, Eugeniu Olteanu si Emilianu F. Negritiu.

Premiale le-au cásigatu: Domnisiore Ros'a Rossu si dlu Thirionu Albani.

Post'a Redactiunei.

Sum fericie. — Ne bucuramu din anima, dar' rogu-te n'o spune la lume, că-ci scii ce dice poetulu:

De sémti vre-o bucuria, la nema se n'o spui,
Ci cu lăcati de-arama in sufletu s'o incui,
Că-ci făr' de pasare, de nu cu pismuire,
Privesce réu'a lume inalt'a-ti fericire!

Ah lalitia reu me dore. — Credemu si te compatisim, dar' urméra si d'ta povat'a poe-tului, care dice:

De sémti vre-o dure, tu érasiu se n'o spui,
Ci totu asia poternicu in sufletu s'o incui,
Că-ci făr' de indurare, de nu cu multiemire,
Privesce réu'a lume a t'a nefericire!

J. D. in C. Din cur-urile anilor 1880 si si 1881 nu mai dispunem decât de unu singuru exemplar, de care avemu trebuinta noi. Avemu inse numerosi restauteri cari au primitu diariul nostru fară de-asi fi imlenitu pâna in diu'a de adi detorint'a de-a plati bagatelu pretiu de abonamentu. La caracterulu si onestitatea acestor am apelatu si apelam din nou cu firm'a sperantia ca intre atâti individi inteligenți s'oru astă baremi 2—3 insi, cari déca nu voru a ne tramite pretiul de abonamentu restante, ni-oru retramite diariul ori in co stare se va alii acela. Déca in acesta sperantia nu ni-omu insielă — ti-omu tramite si noi cursuri-le poftite din diariul nostru, cu pretiu moderat.

Proprietariu, Editoru si Redactoru respundietoriu: Niculae F. Negritiu.

Imprimaria "Aurora" p. A. Todoranu in Gherla.

Pentru paquetare si spedare francata se calculéza numai 50 cr. de unu transportu ori-cătu de mare.

[5—20]

Adres'a: KONZ I. Á. de Nagy-Solymos apotecariu in Sz.-Udvar ely.